

ЧУДНИЯТЪ ДѢЛО

VII

Името на учителъ Милко и неговата слава се понесеха изъ околнитѣ села. Отъ много мѣста почнаха да идватъ селяни и учители, за да видятъ тоя младъ и неуморимъ учителъ, който учи и малки и голѣми, и млади и стари. И изведнажъ малкото селце Бѣлица, като че порастна. Селянитѣ му се почувствуваха по-голѣми, по-горди. И всѣки желаете да бжде пръвъ, не само въ училище, като по-скоро се научи да чете и пише, ами да бжде пръвъ въ селото, да бжде сговорчивъ съ всички, да бжде добъръ съ всички.

Цѣлото село се прероди и заживѣ братски. Караници и кавги нѣмаше, лоша дума не се чуваше. Кръчмата опустѣ, никой не влизаше въ нея, затвориха я. А училището гъмжеше днене и ноще като кошерь.

Учителъ Милко хвърчеше отъ радостъ.

Единъ день той само подхвърли дума, че трѣбва да направятъ училище, защото не е хубава да нѣматъ свое училищ-

но здание. Цѣлото село скочи като единъ човѣкъ. Веднага опредѣлиха мѣсто за училище и започнаха да сѣкатъ още веднага греди и други дървета, да докарватъ камъни.

Учителъ Милко не се помнѣше отъ радостъ. Той не усѣщаше умора. Цѣлъ день, цѣла вечеръ учеше малки и голѣми. Често имъ свирѣше и съ цигулката си, учеше ги да пѣятъ. Малкитѣ пѣеха училищни пѣсни, а съ голѣмитѣ